

Ἐφημερίς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἐβδομος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἐτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννεήντα... τί καλά!
περισσεύματα καὶ πλούτη μὰς ἐπύραυ τὰ μυαλά!

Τῶν ἡρῶν μας μεταβολή, — ἑνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ Ρωμῆς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μὴ φορὰ θὰ βγαίη.
κι' ἔσαν ἔσονται — κι' ἔσονται μὴ κατεβαίνει.
Συμφερετικὸς ἔσ' ἡμέρας — γιατί λεπτὸ θὴν ἔχομα,
καὶ ἔσαν Ἀθῆνῶν τὴν πάλιν — καὶ εἰς τὴν ἄλλοθεντὴν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα εἰση — εἰς μὴν ἕκαστα κι' ἑντροπήν.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,
γιὰ τὰ ἑξῆς ἔτος μέρη — δεκαπέντε καὶ ἑστὸ χέρι.
Κι' ἔσαν πάλιν ἄν κρατῆ — ἔγινε συνδρομητικῆς,
κι' ἔσονται τὸν παρὲθ δὴν δίδει — θὰ τὸν εὐχὴ μῆσοφ σέβη.
Πρόγραμμα καὶ συνδρομὰ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμὴ.
Γιὰ τὴν ἔρα καὶ τὴν μέρη — κάθε φέλλο μὴ δεκάρα.

Ἀγούστου πέμπτη κι' εἰκοστὴ
κι' ἔδ' ἡ ἀτμόσφαιρα βραστή.

Πούτους ἔξη καὶ τρακόσα
καὶ συμβάντα τρέχουν τόσα.

**Πρὸς τὸν Χαμίτ ἐπιστολὴ
τοῦ λυσσαμένου Φασουλῆ.**

Ἐσόν καιρὸ μὰς ἔσπασε μὲ τὰ παλαιοβερὰτα
κι' ἐγὼ ἀκόμη τίποτα δὲν σοῦπα γιὰ τὰ μάτια.
Μὰ τώρα ποῦ μοῦ ἀναφαν καὶ πάλιν τὰ καντύλια,
ἔρα ποῦ ἡλθ' ἀδιάντροπος ἀπὸ τὴν ἐξοχήν,
ἔρα ὅπου ἔσανάπασα μελάνια καὶ κοντύλια,
ἐπὶ σοῦ γράφω, Χαζρετλοῦ, μὲ καίουσαν ψυχὴν.

Στάσου νὰλθῆ κι' ὁ Βασιλεὺς ἀπὸ τὰ ἔξω μέρη,
ποῦ συμπαιθεῖας μουστικὰς ἐπῆγε νὰ μὰς φέρη,
στάσου ὀλίγον νὰ σκεφθῆ Ἀνατολὴ καὶ Δύσις
πὼς τὰ στραβὰ τὸν ἀνοίξαν μὲ τὰ δικά μας φῶτα,
στάσου κι' ὁ νεογεννηντος υἱὸς τῆς Πριγκηπίσσης
νὰ βγάλῃ κἄν τοῦλάχιστον τὰ δόντια του τὰ πρῶτα.

Στάσου νὰ βγῆ διάταγμα περὶ ἐπιστρατείας,
Δελιγιάννης νὰ τὰ πῆ ὀλίγον μὲ τὸν Ράλλη,
ἡ γίνῃ ὁ συνδυασμὸς Ἀττικοβοιωτίας,
τῆς Ἀγατοήλιδος, καθὼς καὶ ἔδ' οἱ ἄλλοι,
ἡ δόμῃς ὁ Θεόδωρος, τὸ φλογερὸ καμίνι,
ἡν Πρωτοκάθεδρος Γεγές καὶ πάλιν θ' ἀπομείνῃ.

Στάσου νὰ λείψῃ καθεμιά τοῦ Φαραῶ πληγῆ,
οἱ νέοι σταφιδοκαρποὶ νὰ μὴ βραχοῦν στ' ἀλώγια,
καμπόσοι Σακαράκηδες νὰ γίνουιν στρατηγοὶ
κι' οἱ σβέρκοι των νὰ φορτωθοῦν ἀπὸ χρυσὰ γαλόδια,
κανέναν ψευτοπόλεμος ἀναίμακτος ν' ἀνάψῃ,
ποῦ μὴ καρρῆ νὰ μὴ ραγῆ καὶ μάτι νὰ μὴν κλάψῃ.

Στάσου καὶ ὁ Χαρίλαος τὰ δόντια του νὰ τρέιη,
στάσου, Σουλτάνε Μαζρετλοῦ, χωρὶς νὰ πασκιωνῆς,
ἡ δόμῃ τὸν Πρωθυπουργὸν ἂν θὰ ὑποστηρίξῃ
τὸν Δημάρχων Δημάρχος γνωστὸς Κολοβελόνης,
στάσου ὅτων νέων ἐκλογῶν τὴν πεισματωδῆ πάλιν
ἡ δόμῃ ἂν κι' ὁ Πούπουλης θὰ ἐκτεθῆ καὶ πάλιν.

Στάσου τὸ ἔθνος νὰ καὶ ὡς ἡ ἀρχαία Ρώμη,
ἀπὸ τσιμέντο νὰ στρωθοῦν τῶν Ἀθῆνῶν οἱ δρομοὶ,
νὰ στέφωμεν τὸν ἀρχοντα τοῦ Δήμου ἐν χορῶ,
νὰ πλημμυρῆσῃ μὲ πηγὰς ἡ πόλις τῶν Σοδόμων,
νὰ φθάσῃ καὶ τοῦ Πάρνηθος ἐκίνο τὸ νερό,
ποῦ κάθε τόσο ἔρχεται καὶ σταματᾷ ἄσπν δρόμον.

Στάσου νὰ τρέξη κι εἰς ἡμᾶς τῶν ἀγαθῶν ἢ βρύσις, μεγάλων καὶ μικρῶν κλεπτῶν νὰ κόψωμεν τὸν βῆλα, ὁ μέγας σιδηρόδρομος ν' ἀρχίσῃ τῆς Ἀριστείας καθὼς καὶ ὁ ὑπόγειος τοῦ Στεφανῆ τοῦ Ψύχα, καὶ ὅλα τὰ ὑδραυλικά νὰ γίνουιν κοῦτσι κοῦτσι ἰλέω τοῦ μακαροναῖ καὶ Ἰταλοῦ Μαρκοῦση.

Στάσου τῶν τῶσων φονικῶν ἢ ἐξαψίς ν' αὐξήσῃ κι εἰς ὅσους μείνουιν ζωντανοὶ νὰ δώσωμε μπαξίσι, στάσου ὁ κάθε νησιτικὸς ν' ἀπλώνεται χορτάτος, νὰ μᾶς βροῦτᾶ ἴσῶν Πακτωλῶν ὁ κυβερνῶν τὸ κράτος, ποῦ φόρτωσε στὸν Γαμαδὸ στελέχη καὶ στρατεύματα καὶ μὲ τὰ μούτρα ἔπεσε νὰ εὕρῃ περισσεύματα.

Στάσου τῶν πάππων αἰ κίαι νὰ σηκωθοῦν στὸ πόδι, πολλὰ συλλαλητήρια νὰ κάμωμεν λυσώδη, ν' ἀκούσωμεν καὶ ρήτορας καὶ ψάλτας βροντοφώνους καὶ μ' ὅλα τὰ διαπασῶν καὶ τῆς φωνῆς τοὺς τόνους νὰ κεραυνοβολήσωμεν τὰ Τσοῦσια Βεράτια, κι ὅλα νὰ γίνουιν θάλασσα καὶ τᾶχυρα κομμάτια.

Στάσου ὁ κάθε Κωνσταντῆς καὶ σιβαρὸς ἀντάμης νὰ στείλῃ διακοίνωσιν ἴσας κραταιὰς Δυνάμεις, νὰ βρῆ νερὸ ἴσῶν Πειραιᾶ καὶ ὁ Ρετινάς πόσιμον, μὲ φῶλα νὰ φαρμακωθοῦν πεινώτων μούργων σπείραι, νὰ δώμε τί ἀπέγινε καὶ τὸ κλαπὲν χαρτοσημον, κᾶν ποντικὸς τὸ ἔφαγε, κᾶν ἄνθρωπος τὸ πήρε.

Στάσου καὶ μ' ἄλλους ἰσχυροὺς νὰ γίνωμεν κουμπάροι, στάσου τὸν Μεγαλόσταυρον καὶ ὁ Τσιγγρὸς νὰ πάρῃ τῶν Συριανῶν μουφλοῦζῆρων νὰ σηκωθῇ ὁ μπλόκος, νὰ τοὺς δανεῖσ' ἢ Τράπεζα καὶ ὁ Τσιγγρὸς ἀτόκως, προτοῦ οἱ Παππαδάμηδες τῆς Ἀτμοπολιτικῆς νὰ σκεπασθοῦν θεόγυμοι μὲ φύλλα ἐκ συκῆς.

Στάσου μὲ νάματα Μουσῶν νὰ ποτισθῇ τὸ γένος, ν' ἀνθίσουν καὶ τὰ γράμματα κι ὁ ἄλλοιμας οἱ κλάδοι, κι ὁ Καναχάρης Ἰπουργὸς κατενθουσιασμένος, ἐκ τῆς χαρᾶς τοῦ τὰ βιολιά νὰ πέρνῃ κάθε βράδου, καὶ νὰ πηδοῦν τριγύρω τοῦ δασκάλου καὶ δασκάλας, καὶ μεθυσμέναις νὰ πετοῦν ποτήρια καὶ μπουκάλαις.

Στάσου στὸν πόντον ν' ἀκουσθῇ κι ἡ τοῦ Ὀρφῆως λύρα, νὰ γυμνασθῇ κι ἡ Μαῦρη μας κι ἡ Ἀσπρη μας ἢ Μοῖρα, νὰ δούν καὶ λίγο θάλασσα οἱ πρόμαχοι τοῦ στόλου, κι ἂν ὅλοι σκάσουν οἱ ἄσκοι τοῦ ροβεροῦ Αἰόλου, αὐτοὶ ποτὲ νὰ μὴ μποροῦν νὰ χάσουν τὰ νερά των κι οὔτε σὲ κάθε κούνημα νὰ βγάξουν τέντερὰ των.

Στάσου τὰ δρό μας θωρηκτὰ νὰ φύγουιν ἐκ Γαλλίας καὶ νὰ ἐξομαλύνωμεν μικρὰς ἀνωμαλίας, ὑπὸ τὸ βάρος τῶν σκαφῶν τὸ κῆμα νὰ στενάξῃ κι ὁ Ἰπουργὸς τῶν Ναυτικῶν ὡς Στέντωρ νὰ φωνάξῃ:

αοὶ παππαφίγχοι μάινα καὶ σία κάθε φλόκος κι ὅπου καλὸς ποδόγυρος ἀποκλεισμός καὶ μπλόκος.

Στάσου καὶ ὁ Γεώργιος ὁ Πρίγκηψ ν' ἀπομάθῃ νὰ σφενδοκίζῃ κεραυνοὺς ἴσῶν θαλασῶν τὰ βᾶθῃ, νὰ καίτῃ τὰ θωρακωτὰ σὺν νᾶναι ροκανίδια κι ἴτσι ν' ἀφήσῃ πᾶ κι' αὐτὸς τὸ Πόρου τὰ ταξείδια, ὁ δὲ Βουλπιώτης ν' ἀφιχθῇ ἀπὸ τὸ Καρπενήσι, ὅπου δὲν ἔμεινε Τσολιάς νὰ μὴ τὸν προσφωνήσῃ.

Στάσου ὁ Σηλιμαν ὁ πολὺς βρυχώμενος ὡς λέων νὰ ἐξορύξῃ λείψανα Αἰάντων κι Ἀχιλλέων, νὰ γονιμοποιήσωμεν τὴν γῆν τοῦ Παρθενῶνος, πλουσίως νὰ κοπρίσωμεν τὸν δοξασιμένον βράχον, κι ἔκει ἀπὸ τὸ ἔδαφος τοῦ πάλαι Μαραθῶνος κι ἄλλα ὅσα τὰ ἐκταφοῦν τῶν Μαραθωνομάχων.

Στάσου καὶ ὁ Σιμόπουλος νὰ πάρ' Ἰπουργιλικὴ καὶ Τελετάρχηγν τῆς Αὔλης νὰ φέρουιν τὸν Μπουλιτζ, στάσου ν' ἀρμέξωμεν καλὰ τὴν εὐτραφῆ Ἑλλάδα, νάχουν αὐτὰ κι' οἱ πετεινοὶ κι ἡ ἀγουρίδες μέλι, νὰ δώσουν στὸν Διάδοχον δευτέραν Μανωλάδα, κι' αὐτὸς νὰ κοκορεύεται πῶς τάχα δὲν τὴν θέλει.

Στάσου καὶ ἄλλα Σέρκλ' Ἀγκλὴ καὶ Ντιστεγὲν ν' ἀνοίξω γιὰ τὴν οὐρὰ τῆς Ἀλεποῦς τὸ σθένος καὶ νὰ δεῖξω μὲν, νὰ μὴν πονοῦν τὰ νερά μας, νὰ εἶναι σὺν ἀτσάλια, μὲν καὶ τόσα φακλανίδια, ποῦ κάνουν τὴν γυναίκα, νὰ μάθουν τὰ μὲν ντιέ, ντιντόν, καὶ ἄλλα τέτοια σάλια, ποῦ νὰ τὰκούσης μὴ φορὰ καὶ νὰ ξεράσης δέκα.

Στάσου κι ἡ νέα Σύνοδος νὰ ἔλθῃ τῶν Ἁγίων, νὰ ἔβγουν τὰ Βεράτια των ἀπὸ τὸ Ἰπουργεῖον, περὶ Ἐδρῶν κι Ἰπισκοπῶν ὄξῃς ν' ἀρχίσῃ θρήνος, ὁ κάθε ὄσιος πατήρ νὰ θέλῃ τὰ δικά του, καὶ ἄξιος νταυλόπαππας ν' ἀναδειχθῇ ἐκεῖνος, ποῦ δούλεψαν ἴσας ἐκλογὰς τὰ φαρδομάνικα του.

Στάσου ἀκόμη πρὸς καιρὸν νὰ βασιλεύσ' εἰρήνη, νὰ κηρυχθῶμεν σύμμαχοι καὶ τοῦτο καὶ τοῦ ἄλλου, νὰ δώμε κι ἡ Ἀνάκρισις πῶς διάβολο θὰ κρίνῃ περὶ Ραζῆ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ ρέκτου διδασκάλου, ἂν ὄντως ἐκολόκοψε τὸ τέκνον τοῦ Γαγάνη ἢ μὲ τὸ καρεκλόξυλο ἢ μὲ τὸ γιγαταγάνι.

Στάσου θρημμένους ὅπως πρὶν κι ὁ Σγούτας νὰ γυρισθῇ ποῦ κάθε τόσο ἐρχεται καὶ φεύγει στὸ Παρίσι, καὶ πρὸς τιμῆν τοῦ γένους του, τῆς ρώμης καὶ ἀληθῆς νὰ μοῦ χάρισῃ γῆπεδον τῆς Οἰκοδομικῆς του, [του, καὶ κτηματίας νὰ φανῇ κι ὁ ψωρο - Φασουλῆς καὶ ὄχι μόνον κύριος γαιθάρας παρδικλῆς.

Στάσου και νύφαις μερικαίς, ποδ' στοδς παρόντας χρο-
 νους
 γυρεύουν Δουκας, Πρίγκηπας, Μυλλόρδους και Βαρό-
 νους,

ἀλλ' ὅμως τέτοιοι δύσκολα ξεπέφτουν ἐδῶ πέρα
 κι' αὐταίς 'στὸ ράφι κάθονται και κοπανοῦν ἀέρα,
 στάσου πού λές νά φωτισθοῦν ὡς χόραί τῆς Παλλάδος
 νά συζευχθοῦν πρὸς τὸ παρὸν μὲ Λόρδους τῆς Ἑλλάδος.

Στάσου καμπόσ' ἀνδρόγυνα νά μὴν κοιμοῦνται χῶρια
 και κάπου κάπου νά γεννοῦν και διδυμα τάγῳρια,
 στάσου κι' ἀπὸ τὴν σύζυγον τοῦ Φασουλῆ τὴν μάγισσαν
 ν' ἀναβλαστήσουν μαχηταί ὡς ὁ Παχὺς χονδρόι,
 κι' ἔτσι ν' ἀναπληρώσωμεν ἐκείνους ποῦ ἐσφάγησαν
 ὡσὰν νά ἦσαν Λαγιαριὰ τοῦ Παππαλεξανδρῆ.

Στάσου ν' ἀκμάσῃ ὅπως πρὶν τὸ ἀφθιτὸν μαζ κλέος
 και τὸ Παλάτι νά κτισθῇ τοῦ Ἀντιβασιλέως,

νά σείσωμεν και Ὀλυμπον και Ὅσσαν και Ταβηγον,
 νά βρυχηθῇ τὸ πέλαγος κι' ὁ ἀγριος Μαλέας,
 και ὄλοι νά ζητήσωμεν εἰς τὸν Τρελλὸν κρησφύγετον
 μὲ κρᾶνη, μὲ πιλίκια, και περικεφαλαίας.

Στάσου και ἄλλα νά συμβοῦν σπουδαία τέλος πάντων
 εἰς ταύτην τὴν γεννέτειραν μανιωδῶν Γιγάντων,
 ποῦ δὲν μοῦ εἶναι δυνατὸν, ἂν δὲν περᾶς ἡ ζέστη,
 οὔτε γραπτῶς νά σοῦ τὰ πᾶ, ἀλλ' οὔτε διὰ ζώσης,
 διότι βλάβην κατ' αὐτάς ἡ βίδα μου ὕπεστη,
 και ἀπορῶ πῶς ἐγραψα κι' αὐτὰ ποῦ θ' ἀναγνώσης.

Στάσου κι' ἡ Θεία Πρόνοια νά ἐλθῃ βοηθὸς
 και τότε βλέψεις, Μαζρετλοῦ, ἂν εἶσαι ἀληθῶς
 ἐξάδελφος τοῦ Φεγγαριοῦ κι' ἀδέλφι τοῦ Ἥλιου
 κι' ἂν ὡς τοιοῦτος εἰμπορῆς παντοτεινὰ νά φέγγης,
 ἢ ἂν κατήνησες σκιά τοῦ πρώτου μεγαλειῶ
 και κάθε μπίστιας Ὀσμανλῆς σπασμένους πεζεβέγγης.

**Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σκέτος.**

Π. Τι τρέχεις έτσι... έρχεσαι καταλαχανιασμένος...

Φ. Τρέχουν σπουδαία πράγματα και είμαι σκατισμένος.

Π. Λέγε λοιπόν και μ' έσκασες...

Φ. Κι' αν σκάσης, κουραϊδόνι,

«θ' χάσ' ή Πόλι μάλκμμ κ' ή Βενετζά βελόνι.

Π. Θ' ρξς χαστούκις...

Φ. Πρόσμενε όλιγον ν' άνασάνω και ύστερα λεπτομερή περιγραφήν σου κάνω.

Π. Βρή' π'ές μου πόδεν έρχεσαι και τρέχεις σάν τσακάλι ;

Φ. Άπό τού γέρο-Μπαμπάλη και τού νταχ' τού Ράλλη.

Άλήθεια πόσον ιδρωσα... έλιθι νά μ' σκουπισής...

συνδικασίφεις, Περικλή, και προσυνηνόσεις,

επιστολαί, τραγέματα, και δλο πήγαν' έλα...

Έστ'ο Ράλλη μ' άπίστειλε ή άσπρη φουστανίλα νά τού ειπώ 'στό σπήτι τ'ος νά έλθω έπισυμμένως νά γίνη ο Σπυδικός ο τραπεζογυμνός.

Τραβώ 'στου Ράλλη, Περικλή, άλλ' όμως—ώμίνα ! —

τό τόσο μου τ'ό τρέξιμο επήγες 'στά χαμίνα.

Δέν ήταν εις τό σπήτι του, δέν ξέρω τί νά κάνω,

προσμίνω δύο τίταρτα και κ'άτι παραπάνω,

μ'ά τέλος έβαρίθηκα νά χάσω κ'άτι πέρα

και τρέχω 'στών Καλλιερωνά, τόν σεβαστόν πατέρα.

Έσαν δ' εκεί προσμένοντες μετά σπουδής, πολλής

Ζυγομαλάς, Γεωργαντζή κ' ο Ζούστ ο Νικολής,

παρούσα δι και ή Έλλάς έξίτινε τ'ας χείρας

στους παρελθόντας, μέλλοντας, και τωρινούς σωτήρας.

Δέν τ'ον εύρηκα, κύριοι, τούς επ' άπηλησμένους,

κ' αν χανέτ' έτσι ο καιρός, άλλοιμονον 'στό γένος ! ...

μού λείπει δι ο Μπαμπάλης αν έντως αγαπήξ

τό έννοσ το κακόμοιρον, εύθ'ος νά ξαναπής.

Π. Και σύ επήγες ;

Φ. Βίβεικα... ένατραβώ 'στου Ράλλη...

Π. Στοιχηματίξω, Φασουλή, πώς δέν τ'ον ήρες πάλι.

Φ. Τόν βρήκα τούτη τή φορά, τού είπα τ'ά είκότα,

ικάνος όμως, Περικλή, μού έστράψε τ'ά νύκτα.

Ποτί εις συνηνόσιν δέν θά παρευρεθώ

έν εις προσυνηνόσιν μικράν δέν προσελθώ.

Μωρή άμάν, έρωνάξ... δέν έρχομαι, μού λείπει...

και κοκκινίξ' ή όψις του και ή ματζά του ολίγει,

κ' έγώ γιά τού Καλλιερωνά καινούργη πέρω φορά,

κ' άσπρον λαμπρόν μ' έδηγεί χωρίς νά λείψη όρα.

Λοιπόν τ'ον ήρες ; ... μάστιχα, τού είπα τ'ό και τ'ό...

λαγάνισα, κουράσθηκα, 'στά πόδια δέν κρατώ.

Κι' έκείνος τί σ' άπήνησες ; ... μού είπαν μ' ένα στόμα.

Π. Και σύ τί τού άπήνησες ;

Φ. Πώς δέν 'μπορεί ακόμα

νά έλθ' εις συνηνόσιν περί τ'ων καθεστώτων,

έναν προσυνηνόσιν δέν γίνη κατά πρώτον.

Και τότε ο Ζυγομαλάς και οι λοιποί μού λένε :

«άμμ' έπρεπε νά τού ειπής και σύ, εύλογημένε,

» πώς ή συναθροίσις αύτή 'στου Μπαμπάλη τ'ό δώμα

δέν είναι συνηνόσιν πραγματική ακόμα,

«άλλά προσυνηνόσιν μικρά π'ρος τ'ό παρόν

» κ'ι' ως π'ρος τήν συνηνόσιν θά έχωμεν καιρόν».

«Ω ! διαβόλε ! τ'ό 'ξέγασα και νά μ' συχωρήτε...

πηγαίνω νά εξηγηθώ και νά μ' καρτερήτε.

Έπ'ηγα, τόν άντάμωσα, παρντόν, τού είπα, Ράλλη,

συνέθε παρενόσιν, ως φαίνεται, μεγάλην,

δέν είναι συνηνόσιν αύτή π'ρος τ'ό παρόν,

άλλά προσυνηνόσιν κλεισμένων τ'ων θυρών.

Αύτά μού είπαν νά σου 'πώ, κ'ι' έκείνος μ' άπαντέ :

«π'ές τού Άντωνί, τού Σαίν-Ζούστ, και τού Γεωργαντζή,

» πώς πρέπει κ'ι' ο Μητσόπουλος νά προσκληθ' έν τάχει,

και αν αύτός τούς κάθεται άπάνω 'στό στομάχι,

» δέν είμπορώ γιά τίποτε μαζί τ'ων νά 'μιλήσω

» και μονοτονή τήν πόρτα μου εις δλους θά σραλίσω».

Έπ'ηγα 'στου Καλλιερωνά και άναψα μ'ά πίπα

και μ'ά τ'ό σίγμα και τ'ό ν' έ δόντα τούς είπα.

Π. Κι' έκείνος ;

Φ. Μούπαν «γρήγορα 'στή μέση νά κοπή

και τρέξ' με τ'ά τέσσερα 'στου Ράλλη νά τού πής

πώς δέν 'μπορεί π'ρος τ'ό παρόν νά προσκληθ' ακόμα,

από ο Τρίφων μόλις γ'εις προσήλθε εις τό κόμα.

Πολύ καλά, τούς άπαντώ, και όός του όρόμο πάλι,

άλλά ένθ' επήγασιν πηλάξ εις τού Ράλλη,

σγαδέν ελιποθύησα και μούλθε νά π'νάσω,

όπόταν εις βελοσιπέ μ' έκάθισαν άπάνω,

κ'ι' επηλαύσσα, Περικλή, και μ' ειγε π'άσις λύσσα,

κ'ι' από τ'ον Άνα έτραξα 'στών Καϊάρα ίσα.

Π. Μά τέλος πάντων, Φασουλή, τ'ον ήρες ;

Φ. Είγε φύγει,

και τότε ή καρδιά μου 'στά καιρία επλήγη.

Τ'ό έστράψε κρυφά κρυφά γιά τή Φανερωμένη,

όπου τ'ουμπούσις έμαθε καλό πώς τ'ον προσμίει.

Π. Και σύ ;

Φ. Έξαναγύρισα εις τούς κλεινούς συντρόφους

ώχρος καθός σουδάριον και μ' πιασμένους γόρους,

κ'ι' από τ'ά δ'νά ποδάρα μου λ'ες κ'ι' επ'ετούσαν σπ'ίτες,

κ'ι' έγώ από τήν Κούλουρη και 'στη Φανερωμένη

«ένθ' δ' έκείνοι μούλιγαν «τι έκαμες λοιπόν ;

» τ'ης προσυνηνόσιν σου τ'ό ειπες τ'ον σκοπόν ;

» έγώ έμουγκρίζα βαρεξά «Πατρ'ς κατακαυμένην

» κ'ι' έγώ από τήν Κούλουρη και 'στη Φανερωμένη

» τ'ον Δημητράκη έγασα, πού ν'έχη καλή μόδα,

» και ειθε σ'ε καλό νά 'βγ'η ο όρόμος πού επήρα.»

» Η δι προσυνηνόσιν άμείσις διελύθη

και τέλος έβγαξ κ'ι' έγώ γρονθοκοπών τ'ά στήθη,

διότι αν, βρή Περικλή, άργήση νά τελεώση,

κ'ι' άλλα Βεράτα ο Χαμ'ίτ' στους Τρούσηδες θά δώση.

Άλήθεια πόσον ιδρωσα... νά μ' σκουπισής έλα...

Π. Όροι καμ'όσας ματσούκις μ' αύτή τήν μοναβίλα.